

**Η λεβεντιά του λαού μας και η ομολογία
της Εκκλησίας μας.**
του Κώστα Σαρδελής(+).

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΣΤΟ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΑ

Αν κάτι χαρακτηρίζει την σημερινή εποχή αυτό είναι η ηθική και αξιακή κρίση που διαπερνά διαρρήδην την ατομική και συλλογική μας σύγχρονη πραγματικότητα. Η ιστορία, η παράδοση, οι αξίες του Ελληνοχριστιανικού πολιτισμού, όλα αυτά που συνυφαίνουν την γνήσια πολιτιστική και εθνική ταυτότητα δεν τροφοδοτούν το αξιακό μας σύστημα το οποίο κατακλύζεται από το ήθος που παράγει το πνεύμα της εποχής της τεχνοκρατίας. Έννοιες και αξίες όπως ήθος, καθήκον, αλήθεια, ζωή, ηρωϊσμός, πατριωτισμός, αρετές, απουσιάζουν από τον νεοέλληνα ο οποίος εμφορείται από εκφάνσεις όπως υποταγή στην κυρίαρχη άποψη που κανοναρχεί την ζωή του και έχει ως επίκεντρο τον καταναλωτισμό που συνδέθηκε με τον ευδαιμονισμό. Δυστυχώς, κι' αυτό είναι το τραγικό της εθνικής μας παρακμής, παραδοθήκαμε ολοκληρωτικά στον υλισμό και απεμπολήσαμε ότι μας κληροδοτεί το ιστορικό μέγεθος του Ελληνοχριστιανικού Πολιτι-

σμού οικοδομώντας κοινωνία αναληθσίας, αναισθησίας και λοιμικής μειο-
νεξίας.

Όλα αυτά τα περιγράφει απλά και ελληνικά ο αείμνηστος Κώστας Σαρδελής στο παρακάτω κείμενο που φέρει τον τίτλο: **Η ΛΕΒΕΝΤΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ ΚΑΙ Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ».**

Η ΛΕΒΕΝΤΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ ΚΑΙ Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»

Η Λεβεντιά είναι ένα στοιχείο της φυλετικής μας ταυτότητας. Έκφράζει βαθύτερα και αύθεντικότερα τη Νεοελληνική υπόσταση του Γένους μας. Ή ίδια ή λέξη γεννήθηκε από αυτή ακριβώς την ανάγκη. Και σημαίνει ντομ-
προσύνη, ψυχική και πνευματική εύρωστία, καθαρή καρδιά. Σημαίνει άνθρω-
πο που ζει στο φως και μισεί το σκοτάδι. Πού δεν έχει να κρύψει τίποτε από
κανένα. Κι όταν ακόμα απειλείται ή ζωή του με θάνατο, παραμένει αυτός που
είναι. «Ταψί» ή καρδιά του και ένωπιον του Καίσαρα.

Ο λεβέντης δεν έχει σχέση με αντικοινωνικές πράξεις. Τίς απεχθάνεται.
Δεν έκβιάζει, δεν τρομοκρατεί, δεν άτιμάζει. Είναι εύθυσ και εύθικτος. Έχει
φιλότιμο. Χωρίς το φιλότιμο λεβέντης δεν υπάρχει. Γίνεται μασκαράς. Καρα-
γκιόζης. «Καραγκιοζιλίκια» λέει ο λαός μας τίς έκδηλώσεις εκείνων που δεν
έχουν λεβεντιά.

Λεβεντιά ίσον Ρωμιός. Και τό αντίθετο. Τό Ρωμιός έχει ειδικό βάρος.
Πολλοί της «ύψηλης διανοήσεως» μπορεί να μή τό αισθάνονται. Ο λαός μας
όμως τό νιώθει αυτό ως τά έγκατα της ψυχής του.

Η Έκκλησία μας έχει τη δική της λέξη, που έκφράζει τό χαρακτήρα του
λεβέντη. Είναι ή Όμολογία. Γι' αυτό και ό καλός χριστιανός είναι ένας Όμο-
λογητής, ένας λεβέντης της Πίστης μας, της Όρθοδοξίας.

Τά παλικάρια τά παλιά, της τουρκοκρατίας και του '21, ήταν βαθύτατα
χριστιανοί όρθόδοξοι, γιατί ήταν λεβέντες. Δεν ντρέπονταν να όμολογήσουν
την Πίστη τους, γιατί μ' αυτή και γι' αυτή ζούσαν. Γι' αυτή πέθαιναν και έδιναν
την καλή μαρτυρία.

Ο λεβέντης είναι ένας Μάρτυρας. Είναι όρθόδοξος Έλληνας χριστιανός.
Είναι άρτιωμένος άνθρωπος. Δεν είναι υλόφρων, χοϊκός. Έχει συνείδηση κοι-
νοβιακή. Είναι έξ ίσου έχθρός όλων των κατά κόσμον συστημάτων. Γιατί έχει

τό δικό του σύστημα ζωής. Έχει τό δικό του καταστατικό χάρτη. Τά Ρήματα τῆς αἰωνίου ζωῆς τοῦ Κυρίου, τῆς Καινῆς Διαθήκης καί τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας. Δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό τίς ἀμπελοφιλοσοφίες τοῦ κόσμου καί τῶν κουλτουριάρηδων. Ὁ Λόγος τόν καθιστᾷ αὐτάρκη καθ' ὅλα.

Σήμερα, δυστυχῶς, ἡ λεβεντιά πάει νά λείψει ἀπό τήν πατρίδα της. Καί κυρίως ἀπό κείνους πού θέλουν νά λέγονται ἡγέτες καί φωτιστές τοῦ λαοῦ της. Θριαμβεύει ἡ ὑποκρισία στήν ἐποχή μας. Ποτέ ἴσως τόσοι Φαρισαῖοι δέν κατοικοῦσαν στόν τόπο μας. Γιά πρώτη ἴσως φορά ἡ μόδα ἔγινε μόνιμη κατάσταση. Δέν περνάει, ὅπως εἶναι ἡ φύση της, ἀλλά μένει. Ὁδυνηρό το φαινόμενο. Ἀκολουθοῦμε τό ρεῦμα κι ὅπου μᾶς πάει. Ντρεπόμαστε γι' αὐτό πού πρέπει νά εἶμαστε ὑπερήφανοι. Γιά τήν Ὁρθοδοξία μας. Ντρεπόμαστε νά ὁμολογήσουμε τήν Πίστη μας. Νά κάνουμε τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, νά συμπεριφερθοῦμε σάν χριστιανοί. Στό βάθος ζοῦν μέσα μας, ἀλλά μόνο ἐκεῖ. Ἐόρτιες τυπικότητες κατάντησαν. Γιατί αὐτό ἀπαιτεῖ ἡ μόδα. Οἱ δοσίλογοι καί οἱ ἐγκάθετοι φρόντισαν καί φροντίζουν νά δημιουργοῦν τήν κατάλληλη περιρρέουσα ἀτμόσφαιρα. Ἐκεῖ μέσα πρέπει νά ζήσεις καί σύ. Μέ τό κοπάδι. Χωρίς προσωπικότητα. Μέ ξένα ταυτότητα. Ἄλλοι νά μιλᾶνε γιά σένα. Ἄλλοι νά σκέφτονται. Ἄλλοι ν' ἀποφασίζουν. Ἐσύ δέν εἶσαι παρά ἓνα «φυτό». Στόμα ἔχεις, μιλιά δέν ἔχεις. Μυαλό ἔχεις καί ἡ σκέψη ἀποτελεῖ ἔγκλημα καθοσιώσεως. Ἀφοῦ ἄλλοι σκέφτονται γιά σένα, γιατί νά σκέφτεσαι καί σύ;

Οἱ ἔξω ἀπό τόν κύκλο εἶναι οἱ «καθυστερημένοι». Εἶναι οἱ «σκοταδιστές». Οἱ μέσα, οἱ «προοδευτικοί», οἱ «διαφωτιστές». Ἡ προπαγάνδα, πρέπει νά τό ὁμολογήσουμε, ἔπιασε. «Ὦχ ἀδερφέ, παπαδίστικα». Καί τό λέμε αὐτό μέ τέτοιο πάθος, πού λές ὅτι φοροῦσαν ἀπό νήπια τό ράσο ἢ ἔζησαν τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ἡ πραγματικότητα εἶναι τελείως διαφορετική. Συχνά δέν γνωρίζουν κᾶν ποῦ εἶναι ἡ ἐνορία τους καί δέν ἔζησαν παρά περιστασιακά ἢ καί καθόλου τή Μυστηριακή ζωή τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας. Ἀλλά οἱ προπαγάνδες, ξενοκίνητες κατά τεκμήριο, τούς ἔχουν κάνει τό μυαλό κουρκούτι.

Σοῦ λένε, ἐπίσης, ὅτι τόσοι αἰῶνες ἡ Ἐκκλησία δέν μᾶς ἔκαμε τίποτε. Δέν μπόρεσε νά μᾶς σώσει. Καί φανταστεῖτε, ὅτι τό λένε Ἕλληνες αὐτό. Βέβαια τό γενικεύουν. Μιλᾶνε γιά ὅλο τόν κόσμο, γιά ὅλους τούς χριστιανούς. Κι ὅταν τούς ἀποκρίνεσαι, ὅτι ὁ Χριστιανισμός δέν σέ ὑποχρεώνει νά τόν

άκολουθήσεις (όστις θέλει...), αλλά έξαρτᾷ τὴν ἐλευθερία σου ἀπὸ τὴν δική σου βούληση, μορφάζουν παράξενα ἢ ἀδιάφορα. Τούς πονάει τότε ὁ κάλος...

Ἡ περιρρέουσα ἀτμόσφαιρα, βλέπετε... Ὅταν μιᾶς γιὰ ἰδανικά, πολλά χεῖλη μειδιοῦν. Γι' αὐτούς εἶσαι φωτοσβέστης, ἐχθρὸς τοῦ λαοῦ.

Γιὰ ν' ἀποβάλλουμε αὐτὰ τὰ αἰσθήματα μειονεξίας, χρειάζεται ν' ἀναληφθεῖ ἐκστρατεία. Χρειάζεται Σταυροφορία, ἀγώνας σκληρὸς, πρόσωπο μέ πρόσωπο μέ τὸν ἐχθρὸ, τὸν ἀφανὴ καὶ τὸ φανερό, ὅπου κι ἂν κρύβεται, ὅπου κι ἂν ὑψώνεται, σ' ὅποια θέση στή σκάλα τῆς ἱεραρχίας, τῆς κοινωνικῆς ἐννοῶ. Νά χτυπηθοῦν ἀνελέητα καὶ κάποιιοι Φραγκοαναθρεμμένοι θεολόγοι πού θέλουν τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας νά τὴν μεταβάλουν σέ κάποιιο ἐξωραϊστικό σωματεῖο τῆς γειτονιάς. Νά κινητοποιήσουμε τὸ λαὸ καὶ νά τοῦ ἀποκαλύψουμε ὅλη τὴν Ἀλήθεια. Νά στιγματίσουμε ἐκείνους πού ἔχουν ναρκοθετήσῃ τὴν πνευματικὴ του υπόσταση καὶ τὸν ἔχουν μεταβάλῃ σέ ὄργανό τους. Νά τοὺς ποῦμε «κάτω τὰ χέρια ἀπὸ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ». Ὅτι ὁ λαὸς αὐτὸς δέν εἶναι κοπάδι, πού ὁ καθένας παίρνει καὶ σφάζει. Νά πάψῃ ὁ λαὸς μας νά ἔναι θῦμα ὀρισμένων τυχάρπαστων τοῦ ἰδεολογικοῦ λαθρεμπορίου.

Εἶμαι βέβαιος, φίλοι μου, ὅτι ἐκφράζω καὶ τὰ δικά σας αἰσθήματα.

(Κώστα Σαρδελῆ, Ἡ προδομένη Παράδοση, Οἱ Γραικύλοι τῆς σήμερον, Β' Τόμος, ἐκδ. Τήνος, 1991, σελ. 179-182).

Πηγή : <https://meteoronlithopolis.gr/gr>